

Bruxelles, den 5.6.2014
COM(2014) 327 final

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

**Juridiske hindringer for fri overførsel af midler mellem institutter i en
likviditetsundergruppe**

1. INDLEDNING OG FORMÅL

Baggrund

Forordning (EU) nr. 575/2013¹ ("**CRR**") og direktiv 2013/36/EU² ("**CRD**") udgør de retlige rammer for adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut eller investeringsselskab og for tilsynssystemet og de tilsynsmæssige krav for kreditinstitutter og investeringsselskaber ("**institutter**").

CCR indeholder de tilsynsmæssige krav for institutter, der vedrører funktionen af markederne for bankydelse og finansielle tjenesteydelser. Formålet er at sikre, at aktørerne på disse markeder er finansielt stabile, og at investorer og indskydere nyder et højt beskyttelsesniveau. For at undgå markedsforvridninger og regelarbitrage bør disse tilsynsmæssige krav sikre en meget høj grad af harmonisering.

Der står dog fortsat adskillige valgmuligheder og skøn til rådighed for de kompetente myndigheder og medlemsstaterne. Herunder de nationale kompetente myndigheders mulighed for i henhold til artikel 8 i CRR at undlade at anvende likviditetskravene på individuelt niveau. Selv om de enkelte lande kan vælge, om de vil gøre brug af undtagelsen, vil den i høj grad lette anvendelsen af de nye likviditetsregler i koncernsammenhæng.

Årsagen til denne rapport

I henhold til artikel 8 kan de kompetente myndigheder helt eller delvis undlade at anvende sjette del af CRR, dvs. likviditetskravene, på et institut og på alle eller nogle af dets datterselskaber i Unionen og føre tilsyn med dem som en likviditetsundergruppe, hvis de opfylder samtlige følgende betingelser.

Betingelserne er som følger:

- a) Moderinstituttet på konsolideret niveau eller et datterinstitut på delkonsolideret niveau opfylder kravene i sjette del.
- b) Til enhver tid overvåger og kontrollerer moderinstituttet på konsolideret niveau eller datterinstituttet på delkonsolideret niveau likviditetspositionerne i alle gruppens eller undergruppens institutter, som er omfattet af undtagelsen, og sikrer, at alle disse institutter råder over tilstrækkelig likviditet.
- c) Institutterne har på en for de kompetente myndigheder tilfredsstillende måde indgået kontrakter om fri overførsel af midler mellem hinanden for at kunne indfri deres individuelle og fælles forpligtelser, efterhånden som de forfalder.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

d) Der er ingen nuværende eller forudsete væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for opfyldelse af de i litra c) omtalte kontrakter.

Ifølge artikel 8, stk. 1, sidste afsnit, i CRR skal Kommissionen forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om eventuelle juridiske hindringer for anvendelsen af litra c), og den opfordres til, hvis det er hensigtsmæssigt, at fremsætte et lovgivningsforslag senest den 31. december 2015 om den eller de hindringer, der bør fjernes.

I de seneste måneder har Europa-Kommissionen direkte hørt både sektoren og de nationale offentlige myndigheder for at afdække mulige hindringer for den frie overførsel af midler mellem institutter inden for en likviditetsundergruppe i EU, overveje, hvordan disse hindringer kan overvindes, og om der er et behov for reguleringsmæssige tiltag på EU-plan. Dette emne blev også drøftet i Kommissionens ekspertgruppe om bankvirksomhed, betalinger og forsikring i september 2013.

2. MULIGE HINDRINGER FOR FRI OVERFØRSEL AF MIDLER

I denne rapport fokuseres der først og fremmest på grænseoverskridende situationer, da det er her, sandsynligheden for, at der i praksis opstår hindringer, er størst. Endvidere er undtagelsen vedrørende anvendelsen af likviditetskravene på individuelt niveau på institutter og på alle eller nogle af deres datterselskaber, hvis alle institutter i likviditetsundergruppen er meddelt tilladelse i samme medlemsstat, separat reguleret i henhold til artikel 8, stk. 2, i CRR.

Det bør bemærkes, at mulige hindringer i tredjelande ikke analyseres i denne rapport, da undtagelsen i overensstemmelse med artikel 8, stk. 1, i CRR, kun finder anvendelse i Unionen, selv om Kommissionen anerkender, at sådanne hindringer kan spille en rolle i forbindelse med konsolideret tilsyn.

Fri bevægelighed for kapital som generel EU-regel

Som regel bør der ikke være restriktioner for den frie bevægelighed for kapital i Den Europæiske Union. I henhold til artikel 63 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde ("TEUF") er alle restriktioner for kapitalbevægelser og betalinger mellem medlemsstaterne forbudt.

Derfor ville national lovgivning, som forhindrer institutter i at indgå kontrakter om fri overførsel af midler mellem hinanden for kunne indfri deres individuelle og fælles forpligtelser, efterhånden som de forfalder, i princippet være en restriktion, der er forbudt i henhold til traktaten, og som kan blive genstand for en traktatbrudssag i henhold til artikel 258 ff. i TEUF. Som følge heraf kan medlemsstater ikke som generelt princip indføre nationale love, der direkte forbyder fri bevægelighed for kapital.

På den anden side fastsættes det i artikel 65, stk. 1, litra b), i TEUF, at den generelle regel i artikel 63 ikke bør gribe ind i medlemsstaternes ret til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at hindre overtrædelser af deres nationale ret og forskrifter, især i forbindelse med tilsynet med finansielle institutioner, eller til at træffe foranstaltninger, der er begrundet i hensynet til den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed. Ifølge artikel 65, stk. 3, i TEUF, må disse foranstaltninger ikke

udgøre et middel til vilkårlig forskelsbehandling eller en skjult begrænsning af den frie bevægelighed for kapital og betalinger.

Som følge heraf kan nationale bestemmelser, der har restriktive virkninger for kapitalstrømme, ikke i sig selv anses for overtrædelser af artikel 63 i TEUF, når de ikke er diskriminerende og er behørigt begrundede ud fra tilsynsmæssige hensyn, er egnede til at sikre det mål, de forfølger, og står i passende forhold til dette mål.

Der kan opstå særlige situationer, hvor der kan være begrundelse for at begrænse den frie bevægelighed for kapital ved f.eks. at indføre kontrol med kapitalbevægelser. I den forbindelse fandt Kommission for nylig, at de midlertidige restriktioner for kapitalbevægelser, som Cypren indførte, var begrundet i hensynet til den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed (artikel 65, stk. 1, litra b), i TEUF) og i tvingende almene hensyn.

Ring-fencing

I praksis træffer medlemsstaternes kompetente myndigheder somme tider foranstaltninger, der tager sigte på at bibeholde likviditet, udbytter og andre bankaktiver inden for landets grænser, med potentielle skadelige følgevirkninger for andre medlemsstater, dvs. de såkaldte ring-fencing-foranstaltninger. Sådanne ring-fencing-foranstaltninger kan være restriktioner for den frie bevægelighed for kapital, som ifølge traktaten er forbudt, medmindre de er behørigt begrundede og står i forhold til målet. Det kan også være et problem, at de nationale kompetente myndigheder til tider måske forsøger at undgå de samarbejdsforpligtelser med andre medlemsstater, som er foreskrevet i CRR og CRD.

På grundlag af en fortrolig undersøgelse gennemført i 27 medlemsstater har Kommissionens tjenestegrene identificeret søjle 2³, ordningen for store eksponeringer⁴ og rammer for indenlandsk likviditet⁵, som særlige områder, hvor

³ Hvis et instituts position ikke anses for tilstrækkelig stærk eller stabil trods opfyldelse af søjle 1-kravene, har de kompetente myndigheder bemyndigelse til at træffe søjle 2-foranstaltninger. Ifølge artikel 86, stk. 3, i CRD skal de kompetente myndigheder træffe effektive foranstaltninger, hvis institutter har risikoprofiler, der er overdrevne i forhold til, hvad der kræves for et velfungerende og robust system. Artikel 104, stk. 1, litra k), og artikel 105 i CRD giver mulighed for at indføre særlige likviditetskrav.

⁴ Under ordningen for store eksponeringer er der mulighed for en vis handlefrihed, hvad angår restriktioner for kapitalbevægelser, hvis koncerninterne eksponeringer holder sig inden for en bindende grænse for store eksponeringer. Ifølge artikel 395, stk. 1, i CRR må et institut, efter at der er taget hensyn til virkningen af kreditrisikoreduktion, ikke påtage sig en eksponering mod en anden enhed i koncernen, som overstiger 25 % af instituttets justerede kapitalgrundlag, medmindre det er undtaget fra ordningen for store eksponeringer i henhold til artikel 400, stk. 1, litra f), og artikel 400, stk. 2, litra c), e) og f), i CRR. De kompetente myndigheder kan også indføre strengere begrænsninger for store eksponeringer for institutter under søjle 2, navnlig hvis de mener, at koncentrationsrisikoen ikke kontrolleres og håndteres på passende måde (artikel 81 i CRD). I ordningen for store eksponeringer er der også fastsat særlige bestemmelser, der tager direkte sigte på koncerninterne eksponeringer, for hvilke medlemsstaterne på visse betingelser kan anvende en grænse for store eksponeringer på under 25 % på delkonsolideret niveau (artikel 395, stk. 6, i CRR). I dette særlige tilfælde kan Kommissionen dog afvise de foreslåede nationale foranstaltninger, hvis den vurderer, at de bl.a. skaber en hindring for den frie bevægelighed for kapital i overensstemmelse med bestemmelserne i TEUF (artikel 395, stk. 8, i CRR).

⁵ I henhold til artikel 412, stk. 5, og artikel 413, stk. 3, i CRR kan medlemsstaterne opretholde eller indføre nationale bestemmelser på området for likviditetskrav og for krav vedrørende stabil finansiering, før de bindende minimumsstandarder er præciseret og indført fuldt ud i Unionen. Som følge heraf og

den frie bevægelighed for kapital mellem institutter kan være hindret, enten gennem foranstaltninger, som er tilladt i henhold til CRR/CRD, eller andre uformelle foranstaltninger.

Grænsen mellem lovlige og ulovlige tiltag er til tider udvisket, idet ring-fencing-foranstaltninger ofte forekommer i forbindelse med (eller er skjult bag) lovlige tiltag og/eller på områder, hvor de kompetente myndigheder har skønsbeføjelser.

De instrumenter, der anvendes på ovennævnte områder, f.eks. søjle 2-beføjelser, tjener tydeligvis et gyldigt og nyttigt formål, forudsat at de anvendes i overensstemmelse med loven og er passende i forhold til deres tilsynsmæssige formål. Den omstændighed, at deres anvendelse kan få negativ indvirkning på muligheden for at overføre midler inden for en koncern, retfærdiggør ikke, at de automatisk kategoriseres som juridiske hindringer som omhandlet i artikel 8 i CRR. Kun hvis instrumenterne anvendes til et formål, der ikke er i overensstemmelse med EU-lovgivningen, kan de betragtes som hindringer. En sådan uhensigtsmæssig anvendelse bør undgås, men indebærer ikke, at selve instrumenterne bør ændres.

Formålet med denne rapport er ikke at sætte spørgsmålstejn ved de nyligt aftalte bestemmelser i CRR og CRD vedrørende ovennævnte instrumenter. Der er et klart og gyldigt behov for sådanne instrumenter, og deres medtagelse i CRR/CRD er resultatet af et langvarigt og veldokumenteret behov. Formålet med denne rapport er snarere at undersøge juridiske hindringer, som ikke skyldes bestemmelserne i CRR og CRD.

Bestemmelser i henhold til selskabsretten

En række selskabsretlige bestemmelser, der forhindrer institutter i at stille likviditet til rådighed for andre medlemmer af samme koncern i ubegrænset omfang, blev under en høring af interessenterne nævnt som en mulig hindring for den frie kapitalstrøm i en koncern. Dette er navnlig tilfældet, hvis et instituts ledelse er bundet af en generel tillidsforpligtelse til at beskytte instituttets interesser (også på bekostning af de overordnede interesser i den koncern, som et institut er en del af). Selv om et institut har overskydende likviditet, er det derfor ikke automatisk berettiget til at overføre denne til andre medlemmer af koncernen, hvis tilbagebetaling ikke kan garanteres. Et institut kan derfor ikke frit (i det mindste ikke uden yderligere overvejelser) indgå en kontrakt med andre medlemmer af koncernen om fri overførsel af midler indbyrdes.

Sådanne "hindringer" synes velbegrundede, navnlig fordi de indgår i de generelle selskabsretlige principper, dvs. at de også gælder for andre virksomheder i andre sektorer end banksektoren. Det ville være ret problematisk, hvis et sådant princip ikke skulle kunne finde anvendelse. Sådanne spørgsmål skal afklares på en fair måde enten ved i tilstrækkelig grad at garantere tilbagebetaling af den ydede likviditet eller ved at anvende forskellige strukturer - som f.eks. filialer - som ikke er særskilte juridiske enheder.

mindst indtil 2018 (eller 2019, hvis Kommissionen beslutter at ændre den i artikel 460 fastsatte indfasning og udskyder indførelsen af en bindende minimumsstandard for likviditetsdækningskravet på 100 % (artikel 461 i CRR)) for kan medlemsstaterne opretholde eller indføre nationale bestemmelser på likviditetsområdet, der er mere konservative end CRR/CRD og kræve et bindende likviditetsdækningskrav på op til 100 %.

Medlemsstaterne har i øjeblikket stadig betydelige beføjelser med hensyn til filialernes likviditetsstyring, men disse beføjelser er af anden karakter. De relaterer sig til tilsynsmæssige krav og ikke til selskabsretlige forpligtelser. Desuden vil de få mindre betydning (se nedenfor - udviklingen på området for europæiske likviditetsregler og den fælles tilsynsmekanisme).

Skattelovgivningen

Man kan hævde, at eksistensen af skattelovgivning, der begrænser rentefradraget for lån fra andre medlemmer af koncernen, kan hindre den frie kapitalstrøm, men dette synes ikke at forhindre institutter i at indgå aftaler om fri kapitalstrøm mellem hinanden⁶.

3. OM BEHOVET FOR AT AFHJÆLPE DEN NUVÆRENDE SITUATION

Denne gennemgang indikerer, at der ikke synes at være væsentlige juridiske hindringer for, at institutter indgår kontrakter om fri overførsel af midler mellem hinanden, i det mindste ikke ubegrundede juridiske hindringer.

Den første gruppe af vanskeligheder, som institutter kan støde på, når de forsøger at indgå sådanne kontrakter, er tilsynsmæssige krav (indført af de kompetente myndigheder), som i nogle tilfælde kan hindre den frie kapitalstrøm i koncernen. Disse krav kan enten være berettigede – hvis situationen i det enkelte institut, som er omfattet af det tilsynsmæssige krav, med rette nødvendiggør dem – eller de kan være diskutabile – hvis de kompetente myndigheders reelle underliggende mål er at bibeholde likviditet på deres område og således i overdreven grad beskytte de nationale skatteydere og kreditorer i det institut, de fører tilsyn med, på bekostning af skatteydere i andre EU-medlemsstater og kreditorer i andre dele af koncernen.

Reaktionerne fra mange medlemsstater og deres kompetente myndigheder viser, at det er almindeligt at have sådanne overvejelser og endog at indrømme det åbent. Dette indikerer, at mange kompetente myndigheder ikke er helt trygge ved idéen om (grænseoverskridende) likviditetsundergrupper, da de opfatter dem som en fare for de nationale interesser. En sådan adfærd (ring-fencing-praksis) – som er logisk ud fra et rent nationalt synspunkt, men med tydelige og væsentlige negative virkninger set ud fra et bredere europæisk perspektiv – er vanskelig at ændre uden yderligere integrering af de nuværende reguleringsmæssige og tilsynsmæssige rammer. Med andre ord er det for effektivt at eliminere denne praksis ikke nok kun at tackle problemets symptomer, men også de underliggende årsager og bevæggrunde. Medmindre der også gøres noget ved disse underliggende årsager og bevæggrunde, kan de kompetente myndigheder ty til alternative måder at nå de samme mål på.

I det omfang, det underliggende problem har national særinteresse, synes en indbyrdes tilnærmelse af de offentlige interessenters målsætninger via øget europæisk integration inden for finansielle tjenesteydelser og mere integrerede tilsynsopgaver at være en mere effektiv vej frem.

Den Europæiske Banktilsynsmyndighed

⁶ Denne skattelovgivning kan dog begrænse incitamentet til at muliggøre fri kapitalstrøm, da den øger skattebyrden for koncernen.

En første vigtig vej til at undgå eller håndtere tilsynspraksis, der begrænser den frie kapitalstrøm, (for så vidt en sådan praksis ikke er berettiget) går gennem Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ("**EBA**"). EBA spiller en stadig vigtigere rolle med hensyn til at fremme samarbejdet mellem de kompetente myndigheder, stille ekspertise til rådighed og indføre et fælles tilsynsregelsæt.

De kompetente myndigheder bør navnlig tilskyndes til at forbedre samarbejdet og til at gøre brug af ikkebindende EBA-mægling i tilfælde af uenighed om, hvorvidt betingelserne for oprettelsen af likviditetsundergrupper er opfyldt. Det gælder også i perioden forud for 2015, hvorefter CRR-bestemmelserne om fælles afgørelser og ikkebindende mægling om dette spørgsmål finder anvendelse⁷.

Efter observationsperioden og den fuldstændige gennemførelse af et likviditetsdækningskrav i henhold til CRR vil Kommissionen vurdere, om der er behov for yderligere foranstaltninger⁸.

Den fælles tilsynsmekanisme

Der er gjort et betydeligt fremskridt med oprettelsen af den fælles tilsynsmekanisme gennem Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013⁹. ECB vil rent faktisk have retsevne til at føre tilsyn med alle kreditinstitutter i euroområdet samt i de lande, der beslutter sig for at deltage i bankunionen.

Forordningen om den fælles tilsynsmekanisme tildeler ECB vigtige tilsynsopgaver og -beføjelser i forhold til alle kreditinstitutter, der er etableret i euroområdet. ECB vil føre direkte tilsyn med visse store kreditinstitutter og kreditinstitutter, som har anmodet om eller modtaget direkte offentlig finansiel støtte. ECB vil også overvåge de kompetente myndigheders tilsyn med kreditinstitutter, der er mindre signifikante. ECB kan når som helst beslutte at føre direkte tilsyn med et eller flere kreditinstitutter for at sikre konsekvent anvendelse af tilsynsstandarder.

For de grænseoverskridende kreditinstitutter, der er aktive både i og uden for de medlemsstater, der deltager i den fælles tilsynsmekanisme, vil der ligesom i dag fortsat være koordineringsprocedurer blandt hjem- og værtsmedlemsstaternes kompetente myndigheder. I det omfang ECB har overtaget direkte tilsynsopgaver, vil den dog varetage hjem- og værtsmyndighedens funktioner for alle deltagende medlemsstater. Dette bør føre til en væsentlig eliminering af uønsket ring-fencing-praksis som beskrevet ovenfor. Jo flere medlemsstater, der deltager i den fælles tilsynsmekanisme, jo mindre sandsynligt bliver ring-fencing-praksis.

Den fælles afviklingsmekanisme

Etableringen af den fælles tilsynsmekanisme er første skridt på vejen til en bankunion og en af forudsætningerne for den europæiske stabilitetsmekanismes

⁷ Se artikel 8, stk. 3, og artikel 21 i CRR sammenholdt med artikel 521, stk. 2, litra a), i CRR.

⁸ Se betragtning 30 i CRR.

⁹ Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15. oktober 2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT L 287 af 29.10.2013, s. 63).

direkte rekapitalisering af kreditinstitutter. En integreret bankunion omfatter også en fælles afviklingsmekanisme for kreditinstitutter, som bygger på et fælles regelsæt.

Kommissionen har understreget vigtigheden af at nå til enighed om forslagene om omstrukturering og afvikling af kreditinstitutter samt om indskudsgarantiordninger og om Kommissionens forslag til en fælles europæisk afviklingsmekanisme for effektivt at håndtere grænseoverskridende afvikling af kreditinstitutter og for at undgå, at skatteydernes penge går til at redde kreditinstitutter. Den lovgivning, der er opnået enighed om, skal i væsentlig grad bidrage til at tilnærme de offentlige myndigheders målsætninger indbyrdes og begrænse incitamentet til ring-fencing-praksis yderligere.

Europæiske likviditetskrav

Kommissionen er ved at udarbejde en delegeret retsakt med henblik på indførelse af et detaljeret og harmoniseret likviditetsdækningskrav i Unionen. I henhold til artikel 460, stk. 2, i CRR skal den delegerede retsakt træde i kraft senest den 31. december 2014, men finder ikke anvendelse før den 1. januar 2015.

Den delegerede retsakt skal også være med til at begrænse uønsket praksis, der fastholder likviditet inden for et lands grænser, da den vil foreskrive harmoniserede, ensartede, detaljerede og bindende regler om likviditet og dermed fremme den tilsynsmæssige tillid mellem de kompetente myndigheder.

Formålet med den delegerede retsakt er bl.a. at løse en række problemer i forbindelse med den grænseoverskridende koncerninterne likviditetsstyring. Af hensyn til effektiviteten gennemfører nogle banker deres likviditets- og finansstyring på koncernplan. For koncerner, der ikke gør brug af undtagelsen vedrørende likviditetsundergrupper, kan en privilegeret koncernintern pengestrøm fungere som en vigtig likviditetskilde. Den kaldes "privilegeret", fordi den modtagende bank må modtage større indgående pengestrømme, end hvad der normalt er tilladt på "solobasis" i henhold til CRR. Dette kan om nødvendigt kobles sammen med større udgående strømme for den bank, der stiller likviditet til rådighed. Under finanskrisen viste det sig desværre, at gennemførelsen af disse grænseoverskridende koncerninterne pengestrømme undertiden var usikker.

I artikel 425, stk. 4, i CRR fastsættes de betingelser, der skal være opfyldt, hvis de kompetente myndigheder skal give tilladelse til en sådan særbehandling for en indgående pengestrøm under en kredit- og likviditetsfacilitet. I henhold til artikel 425, stk. 4, litra d), i CRR skal instituttet og modparten være etableret i samme medlemsstat. Men i henhold til artikel 425, stk. 5, i CRR kan de kompetente myndigheder fravige denne betingelse, hvis yderligere objektive kriterier opfyldes. Kommissionen vil undersøge, om disse yderligere objektive kriterier kan fastsættes i den kommende delegerede retsakt. Tilsvarende bestemmelser findes i artikel 422, stk. 8, litra d), og artikel 422, stk. 9, i CRR i forbindelse med koncerninterne udgående pengestrømme.

Kommissionens tjenestegrene vil i forbindelse med udarbejdelsen af den delegerede retsakt om likviditetsdækningsgrad undersøge, om der kan fastsættes yderligere objektive kriterier for at muliggøre særbehandling af grænseoverskridende koncerninterne indgående og udgående pengestrømme. Dette ville tydeliggøre og forbedre behandlingen af koncerninterne pengestrømme, som tidligere af og til har været problematisk.

Beskyttelse mod forskelsbehandling af grænseoverskridende koncerner

At nationale myndigheder tillader dannelsen af likviditetsundergrupper på nationalt plan, men ikke for en international koncern, er en mulig kilde til forskelsbehandling. Denne forskelsbehandling burde imidlertid blive delvist begrænset af, at de kompetente myndigheder i henhold til artikel 8, stk. 2, i CRR kun kan undlade at anvende likviditetskravene i CRR på en likviditetsundergruppe på nationalt plan, hvis de samme basisbetingelser¹⁰, som en grænseoverskridende koncern skal opfylde, er opfyldt.

Da både EU's lovkrav om ikkeforskelsbehandling og generelle administrative og retlige principper udelukker, at de samme principper anvendes på forskellig måde på rent nationale og på grænseoverskridende koncerner, skal der være en relevant forskel mellem disse koncerner, hvis det ikke skal være tilladt at oprette en likviditetsundergruppe i en grænseoverskridende sammenhæng i de tilfælde, hvor en likviditetsundergruppe er tilladt i national sammenhæng. Den omstændighed, at en koncern er grænseoverskridende, og at forskellige kompetente myndigheder fører tilsyn med den, kan ikke i sig selv betragtes som en relevant forskel.

Fremtidig gennemgang af CRR og CRD

Kommissionen er overbevist om, at et fælles regelsæt sammen med bankunionen vil sikre konsekvens og finansiell stabilitet. Disse nye regler vil også sikre lige vilkår i det indre marked mellem de kompetente myndigheder i hjem- og værtslandet og mellem de medlemsstater, der deltager i den fælles tilsynsmekanisme, og dem, der ikke gør, og dermed forhindre muligheder for regelarbitrage og kunstig ring-fencing af kapital og likviditet og lette grænseoverskridende genopretnings- og afviklingsplaner.

I forbindelse med eventuelle kommende revisioner af CRR og CRD kan det være nyttigt at undersøge, hvilken virkning de kompetente myndigheders skønsmargener har på den frie kapitalstrøm inden for koncerner. Om nødvendigt og muligt (dvs. uden at mindske omfanget og effektiviteten af de relevante instrumenter i begrundede tilfælde) vil Kommissionen vurdere, om sådanne beføjelser skal fastsættes på en måde, som giver mindre skønsmargen med hensyn til potentielle foranstaltninger, der begrænser den frie kapitalstrøm.

4. KONKLUSION

I betragtning af, at

i) den lovgivningsmæssige proces i forbindelse med CRR og CRD først for ret kort tid siden er afsluttet (og medlovgiverne for nylig har godkendt eksisterende nationale skønsmargener)

ii) Kommissionen vil undersøge, om den kommende delegerede retsakt om likviditetsdækningsgrad kan være med til at begrænse uønsket praksis, der fastholder likviditet inden for et lands grænser. I den forbindelse kan Kommissionen

¹⁰ Disse er fastsat i artikel 8, stk. 1, i CRR. Hvis en likviditetsundergruppe er grænseoverskridende, skal betingelserne i artikel 8, stk. 3, i CRR (finder anvendelse fra den 1. januar 2015) også opfyldes.

forsøge at udarbejde ensartede, detaljerede og bindende regler om likviditet og dermed fremme den tilsynsmæssige tillid mellem de kompetente myndigheder. Den delegerede retsakt kan især være en anledning til at fastsætte yderligere objektive kriterier, der gør det nemmere at muliggøre særbehandling af grænseoverskridende koncerninterne indgående og udgående pengestrømme

iii) der er en stabil proces i gang for at forbedre den indbyrdes tilpasning af de offentlige interessenters målsætninger via øget europæisk integration med et fælles regelsæt, EBA og navnlig via bankunionen, og

iv) denne gennemgang ikke har afsløret relevante juridiske hindringer for, at institutter indgår kontrakter om fri overførsel af midler mellem hinanden i en likviditetsundergruppe

ser Kommissionen derfor for øjeblikket ikke noget behov for at fremlægge et lovforslag om dette spørgsmål. Kommission vil dog fortsat nøje følge og undersøge situationen, og skulle denne forværres, vil Kommissionen revurdere behovet for et sådant lovforslag.